

บทที่ 262 ถูกข่มขู่เสียเอง

“ในมือข้ายังถือครองวัตถุบิดยาที่ราชสำนักต้องการอยู่ อีกทั้งข้าเพิ่งปรับปรุงวิธีการทำไหมเย็บแผลให้ดียิ่งขึ้นอีกเล็กน้อย ช่วงนี้ท่านเจ้าเมืองคงไม่กล้าลงมือกับข้าหรอก” เกียนฮวนกล่าวอย่างเนิบช้า

หัวใจฝูซิงเฟิงเต้นพลาดไปสองจังหวะ

“ศิษย์น้อง เจ้า...”

“ถูกต้อง ข้ามีของอยู่ในมือ ใจข้าจึงมั่นคง ข้าไม่กลัว” เกียนฮวนยกยิ้มบาง เอ่ยกับเขาทีละคำ

นางเป็นเพียงหญิงสาวตัวเล็ก สูงแค่ระดับไหล่ของเขาเท่านั้น แต่เมื่อสบตากับนาง ฟังถ้อยคำที่นางกล่าวออกมาทีละประโยค ฝูซิงเฟิงกลับรู้สึกราวกับว่าตัวเองค่อย ๆ ตัวหดลงไปที่ละนิด

บัดนี้เขาถูกกตจนแทบอยู่ใต้ฟ้าเท่านั้น ในใจเขา
เริ่มหวั่นไหว

การตอบสนองของศิษย์น้องผู้นี้เกินกว่าที่เขาคาดคิดไว้
อย่างสิ้นเชิง

เขาคาดการณ์ไว้แล้ว หากกู้ฉางสู้กับเถียนฮวนล่งรู้ถึง
การกระทำของเขา เขาจะรับมืออย่างไร

แผนแรกแน่นอนว่าต้องเป็นเหมือนที่เพิ่งแสดงออกไป
ก่อนหน้านี้ กล่าวตัดพ้อ แล้วหยิบยกเรื่องการล้างมลทินให้
อาจารย์เถียน ซึ่งเป็นผู้ที่เถียนฮวนกับถึงชื่อใส่ใจที่สุดขึ้นมา
สวมบท ‘ผู้มีคุณธรรมอันยิ่งใหญ่’ เพื่อให้พวกเขามีอาจโต้แย้งได้

หากแผนนี้ใช้ไม่ได้ ก็ยังมีวิธีข่มขู่และล่อลวง

ในฐานะผู้ที่ผู้สืบทอดถึงอู่ถึงแห่งเมืองหลวงของมณฑล
กลวิธีเหล่านี้เขาใช้จนชำนาญ เรียกได้ว่าทำได้อย่างคล่องแคล่ว

ทว่าเขากลับไม่มีโอกาสได้จัดกลยุทธ์ขั้นถัดไปออกมาใช้
ก็ถูกเถียนฮวนย้อนกลับมาข่มขู่เสียก่อนแล้ว

สตรีผู้นี้ ฉลาดกว่าที่เขาคิดไว้มากนัก ไม่สิ...นางถูกบุรุษผู้นั้นชักนำให้เสียคนชัดๆ

ในความทรงจำของเขา ศิษย์น้องผู้นี้เคยอ่อนหวานไร้เดียงสา เชื่อถือคำพูดของเขาโดยไม่เคลือบแคลง

ยามที่เขาปรากฏตัวในตอนแรก ศิษย์น้องก็ยังเชื่อฟังเขาทุกคำ ดังนั้นปัญหาทั้งหมดจึงต้องอยู่ที่บุรุษผู้นั้น!

ผู้ซึ่งเพิ่งมองกู้ฉางσύด้วยสายตาอาฆาต ทว่ากู้ฉางσύกลับยังคงมีสีหน้าเย็นชาเช่นเดิม

“ท่านไม่จำเป็นต้องเกลียดข้า เรื่องนี้เป็นข้าที่สังเกตเห็นความผิดปกติก่อนก็จริง แต่ภรรยาของข้ามิใช่คนโง่ อีกทั้งเมื่อเทียบกับท่านที่ไม่ได้พบกันมาหลายปี นางย่อมเชื่อใจข้ามากกว่า แผนหลอกลวงของท่านก็ไม่ได้แยบยลนัก ต่อให้ข้าไม่เปิดโปง นางก็ต้องจับพิรุณได้ ข้าเชื่อมั่นในตัวนาง”

ผู้ซึ่งเพิ่งหัวเราะเบาๆ

“บัดนี้พวกเจ้าเป็นฝ่ายได้เปรียบ สิ่งที่พวกเจ้ากล่าวล้วนถูกต้อง ข้าจะแย้งอะไรได้เล่า แค่อรให้ข้าสารภาพกับ

ท่านเจ้าเมืองมิใช่หรือ ข้าจะไป พวกเจ้ารอดูเถิด หลังปีใหม่
ท่านเจ้าเมืองจะต้องส่งคนมารับพวกเจ้าแน่นอน พวกเจ้าควร
เตรียมตัวเอาไว้ให้ดี”

“ศิษย์พี่ใหญ่โปรดวางใจ ข้าเตรียมการทุกอย่างไว้
เรียบร้อยแล้ว เพียงรอท่านเจ้าเมืองมาก็เท่านั้น” กุ๊นางส่วย
พยักหน้ารับอย่างไม่ลังเล

ผู้ซึ่งเพิ่งมองเขาอีกครั้ง “เช่นนั้นพวกเจ้าก็รออยู่ที่นี้
แล้วกัน!”

เขาหันหลังเดินจากไป

ในเมื่อได้ฉีกหน้ากันแล้ว เขาก็ไม่คิดจะเสแสร้งเป็นผู้น้อย
ต่อมตนอีก ถึงขั้นไม่กล่าวลาถึงชื่อแม้แต่คำเดียว ก่อนจะจากไป
อย่างองอาจ

เขาเพิ่งก้าวพ้นประตูหน้าไป ถึงชื่อก็หลุดตัวลงนั่งกับพื้น
ขาอ่อนแรงในทันที

เถียนฮวนรีบเข้าไปพยุงถึงชื่อขึ้นมา ถึงชื่อยังคงหลังน้ำตา
ไม่หยุด

“ฮวนเจียเออร์ ส่วยเกอเออร์...”

นางเรียกลูกสาวและลูกเขย มือทั้งสองข้างกำแน่น พุดสิ่งใด
ไม่ออก

เห็นดังนั้น ก็ยื่นฮวนไต้แต่ปลอบเสียงเบา ทว่ากลับ
ไม่ได้ผลนัก

ในเวลานั้นเอง หวันเกอเออร์เดินโซซัดโซเซเข้ามา เขายื่น
น้ำตาลवादในมือไปให้ถึงชื่อ

“ท่านยาย กินน้ำตาล!”

ถึงชื่อมองหลานชายที่ผิวพรรณผุดผ่องดังหยก ดวงตา
เต็มไปด้วยน้ำตา นางส่ายหน้าเบาๆ

“ยายไม่กินหรอก หวันเกอเออร์ เจ้ากินเองเถอะ”

หวันเกอเออร์กะพริบตา กระบอกตาพลันแดงขึ้น

“ท่านยาย อย่าร้องไห้ได้ไหม เห็นท่านยายร้อง ขำก็อยาก
ร้องด้วยแล้ว”

เขาสะอื้นอยู่สองสามครั้ง เสียงร้องดังไปถึงเด็กน้อยในเปล
ที่นอนอยู่ในห้องด้านใน ชงเจียเออร์ได้ยินเข้าก็พลันร้องให้เสียงดัง
ขึ้นมา

กู่ฉางσύรีบเข้าไปอุ้มชงเจียเออร์ออกมาปlobber แต่ไม่ว่า
จะอย่างไรก็ไม่มีผล ชงเจียเออร์กลับยิ่งร้องเสียงดังขึ้นเรื่อย ๆ

เห็นหลานชายหลานสาวทั้งสองร้องไห้พร้อมกัน ถึงชื่อ
ไม่กล้าร้องไห้อีกต่อไป

นางรีบเช็ดน้ำตาอย่างร้อนรน

“ดีแล้ว ยายไม่ร้องแล้ว! หวันเกอเออร์ เจ้าเองก็อย่าร้องนะ!”

หวันเกอเออร์ยื่นน้ำตาลवादมาให้อีกครั้ง

“ท่านยาย กิน!”

ถึงชื่อจำต้องรับมากัดหนึ่งคำ หวันเกอเออร์จึงดึงมือนางขึ้น

“มา ไปปlobberน้องสาวกัน!”

กู่ฉางσύเห็นดังนั้น ก็ได้แต่ส่งลูกสาวตัวน้อยให้ถึงชื่อ
ด้วยความอาลัย นางกับหวันเกอเออร์ช่วยกันหยอกล้อเด็กน้อย

ด้วยแรงร่วมมือของทั้งสองคน ในที่สุดขงเจียเอ๋อร์ก็หยุดร้อง มือเล็กๆ คว่ำจับนิ้วของพี่ชาย พลังหัวเราะคิกคัก

หวั่นเกอเอ๋อร์เห็นดังนั้นก็เริ่มท่องบทกวีเสียงดังให้น้องสาวฟังทันที

เอ๋อ...

มุมปากของกู่ฉางส่ายกับเถียนฮวนพลันกระตุก

การอบรมสั่งสอนหวั่นเกอเอ๋อร์นี้ดูจะเร็วเกินไปหน่อย กระมัง ตัวเขาเองยังท่องบทกวีได้ไม่กี่บทแท้ๆ ก็เริ่มอวดความรู้ต่อหน้าน้องสาวเสียแล้ว

แต่เมื่อเห็นขงเจียเอ๋อร์หัวเราะอย่างชอบใจ เห็นได้ชัดว่านางชื่นชอบ พวกเขาจึงไม่ได้เอ่ยอะไร

สามยายหลานหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน ถึงชื่อยืมกว้างอย่างมีความสุข กู่ฉางส่ายก็ยิ้มตาม

“ไม่คิดเลยว่าหวั่นเกอเอ๋อร์จะมีความสามารถเช่นนี้”

“หวั่นเกอเอ๋อร์ฉลาดมาแต่ไหนแต่ไร อาจารย์เมิ่งยังเคยชมเขาด้วยตัวเอง!” เกียนฮวนกล่าวพร้อมรอยยิ้ม

กู่ฉางสู่ยเซตหน้าขึ้นเล็กน้อย “ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่ฉลาดเท่าเข้าอยู่ดี!”

เกียนฮวนหัวเราะพริตักันที นางยกมือขึ้นชกไหล่เขาเบาๆ หนึ่งที

“ท่านหน้าหนาเสียจริง!”

คนที่โอดอวดหลงตัวเองเช่นนี้ มีแค่เขาคนเดียวเท่านั้น!

สองสามีภรรยา กำลังหยอกล้อกัน เด็กๆ ที่เพิ่งวิ่งออกไปก่อนหน้านี้ก็กลับมาแล้ว ทว่าคราวนี้ด้านหลังพวกเขายังพาผู้ใหญ่ในบ้านมาด้วย

“เอ๊ะ! ท่านชิวไฉ คนผู้นั้นอยู่ที่ไหนเล่า”

บุตรชายหัวหนาหมู่บ้านกานสู่ยเพิ่งก้าวเข้าประตูมาก็ทำท่าทางดูต้นมองหาคนไปทั่ว

กู่ฉางสู่ยโบกมือ “ไปแล้ว”

“หา? ไปแล้วหรือ ข้ายังคิดจะมาช่วยพวกท่านอยู่เลย!”

ก่อนหน้านี้บุตรชายของเขาวิ่งกลับไปบ้านอย่างร้อนรน เล่าเรื่องของฝูงชิงเฟิงราวอีกฝ่ายเป็นอสูรร้าย พวกเขาร้อนใจ จนแทบทนไม่ไหว รีบพากันวิ่งมาช่วยก๊วนงสูยทันที

สุดท้ายแล้วพวกเขารีบร้อนมาถึงเพียงนี้ กลับยังจับตัวคนผู้นั้นไม่ได้

“เมื่อเผชิญหน้ากับคนเช่นนี้ กล้าหาญไปก็เปล่าประโยชน์ พวกท่านช่วยสนับสนุนข้า ใช้กำลังคนเข้าข่มก็ทำอะไรเขาไม่ได้หรอก” ก๊วนงสูยกล่าว “ยิ่งกว่านั้น การที่ก่อนหน้านี้พวกท่านไม่ยอมขายตัวอันให้พวกเขา นั่นก็ช่วยข้าไว้มากแล้ว พวกเราพอใจยิ่งนัก”

“โธ่ นั่นเป็นเรื่องที่ควรทำอยู่แล้วมิใช่หรือ”

คนอื่นๆ ที่มาถึงทีหลังได้ยินเข้า ต่างก็รีบโบกมือ

สองสามีภรรยาคนนี้ช่วยเหลือชาวบ้านมามากมาย ทุ่มเทกำลังกายกำลังใจให้ชาวบ้านมีชีวิตที่ดีขึ้นอย่างแท้จริง เรื่องนี้ทุกคนล้วนมองออก

หัวใจคนล้นสร้างจากเลือดเนื้อ คบหากันมาหลายปี
ถึงเพียงนี้ พวกเขาจะใจดำทำผิดต่อครอบครัวนี้ได้อย่างไร

“จริงสิ ท่านชีวใจ คนผู้นั้นมาจากเมืองหลวงของมณฑล
ไต้ยิ่นมาว่าสนิทกับขุนนางใหญ่ไม่น้อย ท่านไปมีเรื่องกับเขา
เช่นนี้ ภายหน้าเขาจะย้อนกลับมาแก้แค้นท่านหรือไม่” มีคน
ถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง

กุ๊ฉางσύได้ฟังแล้ว ดวงตาของเขากลับเป็นประกายวาววับ
ขึ้นมา

บทที่ 263 ไก่ป่ากินคู่กับแบ่งทอดต้นหอม

ก๊วนงสู่ยกำหมัดตูมือ ดวงตาเปล่งประกาย “หากเขาจะกลับมา แก่แค่ไหนจริงๆ ก็ให้เขามาเถิด! ข้ายังกลัวเสียอีกว่าเขาจะไม่มา!”

ท่าทีที่พร้อมเผชิญหน้ากับอุปสรรคเช่นนี้ ทำให้ทุกคน หัวเราะครื้นขึ้นมาทันที เรื่องนี้จึงไม่มีใครเก็บไปใส่ใจอีก

เพราะคนผู้นั้นคือก๊วนงสู่ย! บุรุษที่เก่งกาจที่สุดในหมู่บ้าน กานสู่ย!

นับตั้งแต่ตอนนั้นถึงตอนนี้ สองสามีภรรยาได้ผ่านเรื่องราว มาไม่น้อย เจียดตายหลายครั้งหลายครา ทว่าท้ายที่สุดพวกเขา ก็ยังยืนหยัดมาจนถึงทุกวันนี้ไม่ใช่หรือ อีกทั้งยังก้าวสูงขึ้นเรื่อยๆ ชีวิตทุกวันนี้เรียกได้ว่าราบรื่นสงบสุขยิ่งนัก

ดังนั้น เมื่อก๊วนงสู่ยแสดงท่าทีชัดเจน ทุกคนจึงวางใจ

แม้ครั้งนี้พวกเขาจะไม่ได้ช่วยอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน แต่ก๊วนงสู่ยก็ยังทำหน้าที่จริงจัง กล่าวคารวะขอบคุณพวกเขา

ทีละคน ทั้งยังทำน้ำตาไหลมากมาย ให้หวั่นเกรงเออร์ถือใส่ตะกร้าใบเล็ก เดินแจกไปตามบ้านที่มีเด็ก รับรองว่าเด็กทุกคนจะได้คนละชิ้น

มายัหยาดังครั้งใหญ่ถูกใช้จนหมดเกลี้ยง ทว่าเด็ก ๆ ที่ได้กินน้ำตาลवादต่างก็ยิ้มแย้มเบิกบาน ใบหน้าเปล่งปลั่งราวกับดอกไม้บาน

ผู้ใหญ่เห็นเด็กกินอย่างมีความสุข หัวใจของพวกเขา ก็พลอยยินดีไปด้วย ความซาบซึ้งที่มีต่อสองสามีภรรยาผู้จางส่วย จึงยิ่งเพิ่มพูนขึ้นทีละน้อย

เพียงแต่หลังจากส่งชาวบ้านกลับไปแล้ว ถึงชื่อก็วางซงเจียเออร์ที่หลับสนิทลงหลังจากเล่นจนเหนื่อย บนใบหน้าของนางพลันฉายแววกังวลอีกครั้ง

“ฮวนเจียเออร์ ส่วยเกอเออร์ พวกเจ้าคิดว่าผู้ซิงเฟิงจะยอมไปบอกเรื่องนี้กับท่านเจ้าเมืองจริงหรือ ด้วยนิสัยของเขา ข้ากลัวว่ายากยิ่งนัก!”

บัดนี้นางเปลี่ยนมาเรียกผู้ซิงเฟิงด้วยชื่อเต็มแล้ว

ศิษย์เอกผู้สุภาพอ่อนโยนในความทรงจำของนาง ได้หาย
ไปนานแล้ว

รอยยิ้มบนใบหน้าผู้จ้างส่วยจางลงเล็กน้อย เขาพยักหน้า
หนักแน่น

“เขาไม่มีทางเลือกอื่น”

“แต่ถึงจะได้พบท่านเจ้าเมือง เรื่องนี้ก็มิอาจดีขึ้นเสมอไป
บุรุษผู้นั้น...เขาไม่เคยสำนึกผิด จะหวังให้เขาเปลี่ยนท่าที เกรงว่า
จะยากไป”

“แม้จะเป็นเช่นนั้น ข้าก็ต้องลองดู” เกียนฮวนกล่าวด้วย
สีหน้าแน่วแน่ “ท่านพ่อเป็นหมอที่ดี นี่คือความจริง ข้าจะให้
ทุกคนได้รู้ ข้าไม่อาจปล่อยให้มลทินนี้ติดตัวเขาไปชั่วชีวิตได้!”

แต่ก่อนจะไปถึงจุดนั้น สิ่งแรกที่นางต้องทำ คือโน้มน้าว
เจ้าเมืองผู้ที่ค้างคาใจกับเรื่องนี้อยู่

หากผ่านด่านนี้ไปได้ เรื่องอื่นๆ จึงจะมีโอกาสได้ไปต่อ

ถึงซึ่งรู้สึกจุกแสบขึ้นมาเล็กน้อย แสบกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่
ทว่านางก็ยังฝืนกลืนเอาไว้

“อืม!” นางพยักหน้าอย่างแรง “แม่เชื่อพวกเจ้า พวกเจ้า
ล้วนเป็นเด็กดีมีความสามารถ พ่อของพวกเจ้าก็เฝ้ามองและ
คุ้มครองพวกเจ้าอยู่บนฟ้า พวกเจ้าต้องทำสำเร็จแน่นอน!”

เถียนฮวนกับกู่ฉางสู้อย่างขี้มดและพยักหน้าพร้อมกัน

“แน่นอนอยู่แล้ว”

แม้จะพูดเช่นนั้น แต่ในช่วงหลายวันถัดมา ถึงชื่อก็ยังอดกังวล
ไม่ได้อยู่ดี มีเพียงยามที่หวั่นเกรงเออร์กับซงเจียเออร์อยู่เคียงข้าง
นางจึงจะเผยรอยยิ้มออกมา

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ช่วงปีใหม่นี้ก็ผ่านพ้นไปอีกครั้ง

เพิ่งพ้นเดือนหนึ่ง ก็มีเจ้าหน้าที่จากศาลาว่าการเมืองหลวง
ของมณฑลมาถึงคนหนึ่ง

“เจ้าคือกู่ฉางสู๋ ส่วนเจ้าคือภรรยาของกู่ฉางสู๋...เถียนซือ
ใช่หรือไม่”

เมื่อก้าวเข้าประตูมา สายตาของเจ้าหน้าที่ก็มองไปยัง
พวกเขาแต่ละคน ก่อนจะหยุดอยู่ที่กุ๊ฉางสู่ยกับเถียนฮวน

กุ๊ฉางสู่ยกับเถียนฮวนพยักหน้าพร้อมกัน

“ใช่”

“ดีมาก หมอผู้แห่งถงอีถึงได้แนะนำพวกเจ้าให้ท่าน-
เจ้าเมืองทราบ ท่านเจ้าเมืองสนใจพวกเจ้ายิ่งนัก จึงสั่งให้ข้า
มาส่งเทียบเชิญ เรียกพวกเจ้าไปพบสักครั้ง”

เจ้าหน้าที่หยิบเทียบเชิญของเจ้าเมืองส่งมาให้

กุ๊ฉางสู่ยรับมาดู ก่อนจะพยักหน้ารับ

“ได้ พวกเราจะจัดการเก็บข้าวของแล้วไปเดี๋ยวนี้”

หลังปีใหม่ผ่านพ้น พวกเขาก็เฝ้ารอวันนี้อยู่แล้ว

ดังนั้น เมื่อเจ้าหน้าที่มาถึง ทั้งสองจึงรีบเก็บเสื้อผ้าไม่กี่ชุด
กับเสบียงอาหารบางส่วน ห่อรวมเป็นห่อสัมภาระ แล้วจุ่งล่อ
ในลานออกมา เตรียมออกเดินทาง

ถึงชื่อมาส่งพวกเขาถึงหน้าประตู นางอดไม่ได้ที่จะคว้ามือ
เถียนฮวนไว้

“ฮวนเจียเออร์ พวกเจ้าไปเมืองหลวงของมณฑลคราวนี้
จำไว้ว่าทุกอย่างต้องระมัดระวัง อย่าได้ผินตัว ไม่ว่าเจอเรื่องใด
การรักษาชีวิตสำคัญที่สุด แม่ หวันเกอเออร์ และซงเจียเออร์
ต่างก็รอพวกเจ้ากลับบ้านอยู่นะ!”

“ทราบแล้วเจ้าคะ ท่านแม่วางใจได้ พวกเราจะกลับมา
อย่างปลอดภัยแน่นอน” เถียนฮวนรีบกล่าว

พวกเขาแวะไปแจ้งหัวหน้าหมู่บ้านกานส่วย จากนั้นไปขอให้
ท่านอาสะไ้เจ็ดคอยแวะมาดูแลถึงชื่อกับเด็ก ๆ ทุกวัน ระหว่างทาง
ผ่านตัวตำบลยังไปขอให้ท่านอาสามกับท่านอาสะไ้สาม
ย้ายมาพักที่บ้านเพื่ออยู่เป็นเพื่อนถึงชื่อ ก่อนจะออกเดินทางไป
พร้อมกับเจ้าหน้าที่

เมืองหลวงของมณฑลอยู่ห่างจากหมู่บ้านกานส่วยราว
สองสามร้อยลี้ ต่อให้ขี่ล่อก็ต้องใช้เวลาร่วมครึ่งเดือน

คำนวณดูแล้ว เถียนฮวนจำได้ว่าครั้งสุดท้ายที่นางไป
เมืองหลวงของมณฑล น่าจะเป็นตอนอายุราวสิบขวบ

ชั่วพริบตาก็ก็น่ามาเกือบสิบปี บัดนี้สภาพภายใน
เมืองหลวงของมณฑลเป็นเช่นไร นางกลับนึกไม่ออกแล้ว

ก๊วนงสู่ยยังน่าสงสารกว่า เขาเติบโตมาจนถึงวันนี้ สถานที่
ที่ไปไกลที่สุดก็เพียงแค่อำเภอเท่านั้น

เมืองหลวงของมณฑล เขายังไม่เคยไปสักครั้งเดียว!

แต่คราวนี้ที่ต้องไป พวกเขากลับต้องเผชิญหน้ากับ
ขุนนางใหญ่ที่สุดในเมืองหลวงของมณฑล!

การก้าวกระโดดเช่นนี้ แค่อคิดก็ทำให้ผู้คนจำนวนไม่น้อย
ถึงกับขวัญสั่นตัวสะท้าน

ทว่าการเดินทางไปเมืองหลวงของมณฑลในครั้งนี้
สองสามีภรรยากลับสงบนิ่งผิดปกติ

เจ้าหน้าที่ที่มารับหน้าที่นำทางพวกเขาครั้งนี้ เป็นคนในทาง
ราชการ ชื่อว่านายท่านรองจู

ตั้งแต่ครั้งแรกที่ปรากฏตัวหน้าประตูบ้านของพวกเขา
นายท่านรองจูก็มีท่าทีไม่เป็นมิตรนัก เขาทำหน้าที่ซึ่งขังใส่
สองสามีภรรยา ข่มขู่ไม่ขาดปาก

แต่สองสามีภรรยากลับทำเป็นไม่ได้ยิน ทุกเช้าออกเดินทาง
แต่เช้าตรู่ ตกค่ำก็หาที่พักให้เรียบร้อย เชื่อฟังว่าง่ายเสียจนหาเรื่อง
จับผิดไม่ได้

นายท่านรองจู่หาจุดอ่อนพวกเขาไม่พบ ได้แต่เก็บความ
อึดอัดไว้กับตัว

วันหนึ่งเมื่อถึงจุดพักแรม กุ๊ฉางσύร์รีบก่อไฟ ถเยียนฮวน
หยิบไก่อป่าตุนครึ่งตัวออกมาจากห่อสัมภาระ พร้อมกับแบ่งทอด
ต้นหอมหนึ่งห่อ

กุ๊ฉางσύร์รีบไก่อป่าไป อังบนไฟเล็กน้อยให้อุ่นขึ้น ถเยียนฮวน
หยิบเครื่องปรุงรสหวานที่เตรียมไว้ ป้ายเคลือบผิวไก่ให้ทั่ว
กุ๊ฉางσύร์ฉีกขาไก่หนึ่งข้าง ใช้แผ่นแป้งต้นหอมห่อไว้ ก่อนจะ
ยื่นให้นายท่านรองจู่

“ท่านเจ้าหน้าที่ เชิญกินเถิดขอรับ”

เห็นเขารู้จักกาลเทศะเช่นนี้ นายท่านรองจู่ก็ส่งเสียงพอใจ
ออกมาเบาๆ

ที่จริงเขาเตรียมเสบียงของตนเองมาแล้ว เพียงแต่ตั้งแต่
ร่วมเดินทางกับภู้งางสู้และเถียนฮวน เเสบียงของเขาก็ไม่เคย
ถูกแตะต้องอีกเลย

ช่วยไม่ได้ อาหารที่สองสามีภรรยาคุณี่เตรียมมานั้น
ช่างหอมหวานยั่ววนเกินไป!

ทุกครั้งที่ยถึงเวลาอาหาร ทั้งสองก็มักราวกับเสกของได้
ควักเอาของกินหลากหลายออกมาจากห่อสัมภาระ

วันแรกเป็นตั๋วอันปรุรงรสกินคู่ข้าวปั้น ข้าวปั้นโรยเกล็ด
นิตหน้อย กินคู่กับเนื้อตั๋วอันที่หั่นบาง ๆ กินเนื้อคำข้าวคำ
อร่อยเสียจนหยุดไม่ได้

วันที่สองคือเนื้อหมูรมควันที่นึ่งสุก สอดไว้ในแผ่นแป้งขาว
เนื้อรมควันเค็มหอมชวนลิ้มลอง ไชมันนุ่มไม่เลี่ยน แผ่นแป้งขาว
ย่างไฟจนกรอบนอกนุ่มใน รสหวานจาง ๆ ของแป้งเข้ากันดี
กับความเค็มของหมูรมควันยิ่งนักราวฟ้าลิขิต! กินเสร็จแล้ว
ชดน้ำแกงร้อน ๆ ตามอีกถ้วย รสชาตินั้นชวนให้คนไม่รู้ลืม

กินเซ่นนี้อยู่หลายมือ เขาก็ไม่อาจกลืนเสปียงแข็งกระด้าง
ของตนเองลงได้อีก สุดท้ายจึงต้องหนาหน้าร่วมกินข้าวกับ
สองสามีภรรยา

เสปียงที่สองคนนี้เตรียมมาต่างหาก ถึงจะเรียกว่า
อาหารคน!

บทที่ 264 พบเจ้าเมือง

เมื่อกินมาหลายครั้งแล้ว คราวนี้พอกลิ่นส่วยเย็นแบ่งทอดต้นหอมกับเนื้อไก่ป่าให้ เขาก็รับมาโดยไม่คิดอะไร

ไม่ผิดจากที่คาด แบ่งต้นหอมทอดกรอบนอกนุ่มใน กลิ่นน้ำมันหอมพุ่งผสมกับกลิ่นต้นหอม เต็มปากเต็มคำรสชาติสดชื่นพลันเอ้อลั่นทั้งโพรงปากและจมูก ทำให้ทั้งกายใจอึมเอมอย่างยิ่ง

เนื้อไก่ป่านั้นเดิมทีก็แน่นเต่งอยู่แล้ว พอนำไปตุ๋นในน้ำแกงกลับยิ่งนุ่มขึ้น เคี้ยวง่ายกว่าเดิม

ยิ่งไปกว่านั้น ไม่รู้ว่าพวกเขาใช้น้ำแกงอะไรตุ๋น เนื้อไก่กลับหอมยิ่งกว่าไก่ทุกชนิดที่เขาเคยกินมาก่อนเสียอีก

รสหวานของเครื่องปรุงที่เคลือบบางๆ นั้นช่วยลดความเค็มในเนื้อไก่ได้พอดีพอดี กระตุ้นรสสดตามธรรมชาติของเนื้อไก่ออกมา

รสชาตินี้แม้จะเทียบไม่ได้กับไก่สด แต่ในถิ่นทุรกันดาร
เช่นนี้ ไต่กินของอร่อยระดับนี้ ก็เกินความคาดหมายของเขา
ไปไกลแล้ว

นายท่านรองจู้สึกเพียงว่าตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา
ช่างสูญเปล่า

เขาไม่รู้มาก่อนเลยว่าออกเดินทางไกลยังสามารถกินดี-
อยู่ดีได้ถึงเพียงนี้ เขากลับนั่งเคี้ยวแผ่นแป้งหยาบแข็งๆ มาตั้งกี่ปี!

เขารับกินแป้งทอดต้นหอมคำหนึ่ง เนื้อไก่ปาอีกคำ
กินไม่กี่คำอาหารในมือก็หมด กู้ฉางσύยืนแป้งทอดต้นหอมให้
อีกชิ้น เขาก็กินเกลี้ยง ก่อนจะโบกมือ

“ข้ากินอิ่มแล้ว ที่เหลือพวกเจ้าเก็บไว้กินเถอะ!”

กู้ฉางσύกับเถียนฮวนจึงค่อยวางใจ นั่งกินส่วนของตนเอง

กินอิ่มแล้วก็ตักน้ำอีกห้อม ทุกคนดื่มกันคนละถ้วย
พักผ่อนจนหายเหนื่อยแล้วก็ออกเดินทางต่อ

ทุกวันล้วนเป็นเช่นนี้

ตั้งแต่ต้นจนจบ สองสามีภรรยาไม่เคยตีสนิทกับนายท่าน-
รองจุ ไม่เคยสอบถามเรื่องท่านเจ้าเมืองแม้แต่หน่อย

พวกเขามีน้ำใจจึงแบ่งอาหารให้นายท่านรองจุ มองเขา
เป็นเพื่อนร่วมทางคนหนึ่ง ปฏิบัติต่อกันอย่างเท่าเทียม

เมื่อเห็นว่าพวกเขาไม่ได้มีเจตนาจะสืบข่าว ไร้พิรุณ ไม่ได้
ถูกข่มขู่จวนหวาดกลัวหวัด ท้าทีของนายท่านรองจุก็น้อยๆ
เปลี่ยนไป

พักผ่อนเสร็จแล้วเดินทางต่อ เขาอดไม่ได้ที่จะเป็นฝ่าย
เปิดปากก่อน

“ข้าดูๆ ไปพวกเจ้าสองคนก็เป็นคนดีแท้ๆ เหตุใดถึง
ไปมีเรื่องกับหมอผีเล่า หมอผีเป็นคนดังในเมืองหลวงของมณฑล
ใครต่อใครล้วนต่อแถวรอให้เขาไปตรวจโรค แม้แต่สุหยิน
และคุณหนูจวนท่านเจ้าเมือง เขาก็ยังไปตรวจชีพจรทุกเดือน
ก่อนหน้านี้หมอผีไปตรวจคนไข้ที่ตระกูลจาง เทียบยาหนึ่งตำรับ
มีอาจารย์อาการของสุหยินจางจนหายได้ จึงถูกบุตรชายของ
ตระกูลจางดุด่า ท่านเจ้าเมืองรู้เข้าก็ยังตำหนิติเตียนนายท่านจาง
ต่อหน้าผู้คน ให้สั่งสอนบุตรหลานให้ดีเสียด้วยซ้ำ!”

สองสามีภรรยาได้ฟัง หัวใจพลันหนักอึ้ง...

เจ้าเมืองลำเอียงเข้าข้างผู้ซึ่งเฟื่องอย่างนั้นหรือ

ทั้งสองพลันสบตากัน กู้ฉางส่ายกล่าวว่าด้วยน้ำเสียง
หนักแน่นว่า

“พวกเรามีได้ทำผิด เรื่องนี้เรามั่นใจนัก เมื่อพบท่านเจ้าเมือง
ข้าก็จะพูดเช่นนั้น”

“เฮ้อ! ต่อหน้าท่านเจ้าเมือง เจ้าพูดเช่นนั้นไม่ได้เด็ดขาด!
อย่างไรเสียเขาก็เป็นขุนนาง พวกเจ้าเป็นสามัญชน หากไป
ล่วงเกินเข้า ต่อให้ไม่ผิดก็อาจถูกตัดสินว่าผิดได้ เหตุใดต้อง
หาเรื่องใส่ตัวเล่า” นายท่านรองจู่สายหน้าอย่างร้อนใจ

“เดิมทีคำพูดพวกนี้ ข้าไม่ควรพูดหรอก ตลอดทางที่เดินทาง
มาด้วยกัน ข้ามองออกว่าพวกเจ้าเป็นคนดี ไม่ใช่พวกเจ้าเล่ห์-
เพทุบาย ข้าจึงขอแอบถ่ายทอดกลเม็ดเล็กน้อย...ครั้นพบหน้า
ท่านเจ้าเมือง พวกเจ้าควรอ่อนข้อก่อน อย่างน้อยก็ต้องทิ้ง
ความประทับใจที่ดีไว้ เมื่อเอาใจท่านเจ้าเมืองได้แล้ว เขาก็อาจจะ
รับฟังคำพูดของเจ้า ไม่เช่นนั้น เกรงว่าพวกเจ้าคงไม่มีโอกาส
แม้แต่จะเอ่ยปาก!”

“เป็นเช่นนั้นหรือ ขอขอบคุณท่านมาก พวกเราทราบแล้ว”
กัจฉาสूपพยักหน้าอย่างรีบร้อน

เขาเพียงรับฟัง ไม่ได้ซักไซ้ถามต่อ นายท่านรองจุเห็น
เช่นนั้น กลับยิ่งร้อนใจ จึงอดไม่ได้ที่จะกำชับพวกเขาเป็นระยะๆ
เรื่องข้อควรระวังยามสนทนากับเจ้าเมืองอีกหลายประการ

กัจฉาสूपฟังดูราวกับไม่ใส่ใจ ทว่าแท้จริงแล้วกลับจดจำ
ทุกถ้อยคำของเขาไว้ในใจ

เดินไปพูดคุยกไปตลอดทาง ในที่สุดพวกเขาก็มาถึง
เมืองหลวงของมณฑล

หลังผ่านประตูเมืองเข้าไป พวกเขาไม่ได้แวะไปที่อื่น
แต่เดินตามนายท่านรองจุไปยังประตูหลังของศาลาว่าการ

นายท่านรองจุกระชับกับยามเฝ้าประตูอยู่สองสามคำ
ยามก็รีบเข้าไปแจ้งข่าว

เวลาผ่านไปราวหนึ่งมื้ออาหาร จึงมีเด็กรับใช้ผู้หนึ่ง
แต่งกายไม่ธรรมดาเดินออกมา

“สองคนนั้นคือชาวบ้านหมู่บ้านกานส่วย ตำบลสี่โก้ว
อำเภอชิงชาน กู้ชีวิตและเถียนซือใช่หรือไม่”

“ใช่แล้ว เป็นพวกเขา!” นายท่านรองจูรีบพยักหน้ารับ

เติ้ลรับใช้แค้นเสียงทีเบาๆ “เช่นนั้นก็ตามเข้ามา”

นายท่านรองจูรีบกำชับก๊วงส่วยด้วยเสียงแผ่วเบา

“คำที่ข้าบอกพวกเจ้าไว้ จงจำให้ขึ้นใจ อย่าได้พลาดเชียว!”

เขาเป็นขุนนางชั้นผู้น้อย ทำได้เพียงส่งสองสามีภรรยา
มาถึงตรงนี้เท่านั้น

ก๊วงส่วยพยักหน้า “จำได้หมดแล้ว”

ทั้งสองจึงติดตามเติ้ลรับใช้เข้าไป

วกลงอยู่ในลานด้านหลังของศาลาว่าการอยู่นาน ก่อนจะ
ถูกพาเข้าไปยังห้องหนังสือของเจ้าเมือง

ยามนี้เจ้าเมืองกำลังขมวดคิ้วมุ่น พลิกดูเอกสารราชการ
ในมือ เพียงมองสีหน้าก็รู้ได้ทันทีว่าอารมณ์ของเขาไม่สู้ดีนัก

เดี๋ยวยังไม่เห็นเช่นนั้นก็อดสั่นสะท้านไม่ได้ ก่อนจะค่อยๆ
เข้าไปกล่าวอย่างระมัดระวัง

“ได้ทำขอรับ กู้ชีวิไ้กับภรรยาของเขามาถึงแล้ว”

เจ้าเมืองหญิงวางเอกสารในมือลง สายตาเป็นเยียบของเขา
กวาดมองมาที่ทั้งสองคน เกียนฮวนรู้สึกหัวใจหล่นวูบในทันที

นายท่านรองจุพูดไม่ผิด เจ้าเมืองไม่ชอบพวกนางจริงๆ
ทว่าท่าทีเช่นนี้เป็นเพราะเรื่องบิดานางหรือผู้ชิงเฟิงกันแน่
หรือทั้งสองเรื่อง

ไม่ว่าอย่างไร วันนี้พวกเขามาถึงที่นี่แล้ว ย่อมไม่มีทาง
ถอยหนีอย่างเด็ดขาด

เกียนฮวนกำหมัดแน่น นางกับกู้ฉางส่ายก้มศีรษะคารวะ
พร้อมกัน

“ไม่ต้องมากพิธี ลูกขึ้นเถอะ!” เจ้าเมืองหุบปากมืออย่าง
รำคาญ “เรื่องของพวกเจ้า หมอผู้ได้เล่าให้ข้าฟังหมดแล้ว
ข้ากำลังยุ่ง ไม่อาจเสียเวลากับพวกเจ้า พูดมาเถอะ พวกเจ้า
ต้องการสิ่งใดกันแน่ จึงจะยอมมอบทางตัวอันให้”

น้ำเสียงที่สะกดกลั่นความไม่พอใจเอาไว้ ทำให้เถียนฮวน
โกรธยิ่งนัก

“ผู้ซึ่งเพิ่งบอกท่านเจ้าเมืองเพียงว่าพวกเราค้าขาย
ทางตัวอันแบบผูกขาด มิยอมขายให้เขาหรือเจ้าคะ”

“ใช่ หรือว่าพวกเจ้ายังผูกขาดสิ่งอื่นไว้แล้วไม่ยอมส่งมอบ
ให้ราชสำนัก?” เสียงของเจ้าเมืองหูเยียบเย็นยิ่งกว่าเดิม

เถียนฮวนมัมริมฝีปาก ขณะนั้นกู่ฉางส่ายกลับหัวเราะเบาๆ
ออกมา

สีหน้าเจ้าเมืองหูยิ่งมืดดำ “กู่ฉิวไฉ่ แมต่อนี้เจ้าจะเป็นเพียง
ฉิวไฉ่ ทว่ากลับไม่ให้ความเคารพเข้าถึงเช่นนี้ ข้าก็สามารถปลดเจ้า
ออกจากตำแหน่งฉิวไฉ่ได้!”

“ท่านเจ้าเมืองเข้าใจผิดไปแล้วขอรับ!” กู่ฉางส่ายรีบร้อง
แก้ต่าง “ที่ข้าหัวเราะเมื่อครู่นี้ เป็นเพราะเห็นว่าผู้ซึ่งเพิ่งเจ้าเล่ห์นัก
ถึงบัดนี้ก็ยังคิดจะหลอกลวงพวกเราทั้งสองฝ่าย!”

ดวงตาเจ้าเมืองหูหรือเล็กลง

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“เขาคงไม่ได้บอกท่านหรือกระมัง ว่าจะยึดครอง
ตำรับยาของภรรยาข้า เขาได้ทำเรื่องสกปรกอะไรลงไปบ้าง

“เขาคงบอกเพียงว่า ตัวเองมีน้ำใจรับหน้าที่แทนราชสำนัก
มอบค่าตอบแทนให้พวกเรา แต่พวกเรากลับโลภมาก อยากได้
เงินเพิ่ม จึงตั้งต้นไม่ยอมมอบตำรับยาออกมา ข้ายังกุมวัตถุดิบ
ทำไหมเย็บแผล ไม่ยอมส่งมอบให้เขา

“ทั้งหมดนั้นก็เพื่อจะบีบบังคับให้ท่านออกหน้ามาพลิกลดี
ให้กับพ่อตาของข้าใช่หรือไม่”

บทที่ 265 ห่อผ้าถูกเปิดออกแล้ว

ดวงตาของเจ้าเมืองหุฉายแววประหลาดใจแทบหนึ่ง

ทว่าเขาพบเห็นผู้คนมานับไม่ถ้วน ดังนั้นคำพูดของกู่ฉางส่วยจึงเพียงกระตุ้นความสนใจของเขาได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เจ้าเมืองหุฉายแววด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า

“หรือที่เขากล่าวไม่ถูกต้อง? เพื่อให้บรรลุปเป้าหมายของตนเอง พวกเจ้าถึงกับไม่ใส่ใจชีวิตของเหล่าทหารประจำชายแดน กล้าบังคับให้ชายอมอ่อนข้อ ใช้ตำรับยานี้บีบให้ข้าต้องมาพบพวกเจ้า ไร้หัวใจยิ่งนัก!”

“พวกเรารู้ว่าผู้ชิงเฟิงไม่ใช่คนดีตั้งแต่แรก ทว่าทางราชสำนักต้องการไหมเย็บแผล มิใช่พวกเราไม่ให้ ท่านย่อมรู้ว่าก่อนปีใหม่พวกเราไม่ได้เรียกร้องสิ่งใด เขาได้รับไหมเย็บแผลไปถึงสองรอบ หากพวกเรามีเจตนาร้าย คงตอบปฏิเสธไปนานแล้ว”